

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Pars 2. cap. De modo, quo imponitur obligatio faciendi Confessionem
Sacramentalem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

consensu, absque verbis & operibus committuntur.

Postremo in Cant. 8. Eum qui dixerit confessionem omnium peccatorum, qualem Ecclesia feruat esse impossibilem, & traditionem humanam à piis abolendam: aut ad eam non teneri omnes & singulos utriusque sexus fideles, iuxta magni Concilii Lateranensis constitutionem semel in anno: & ob id cōcedendum Christi fidelibus, ut non confiteantur tempore Quadragesimæ. In his enim pia mater distinguit gladium Ecclesiasticæ disciplinæ; non ut afflictis afflictionem det, sed ut ab afflictione spirituali, suos liberet: iuxta illud quod excommunicatio in capite primo. De sentent. excommunicatio. in 6. medicinalis dicitur, disciplinans non eradicans.

PARS SECUNDA CAPITIS.

De modo quo imponitur obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.

SUMMARIUM.

- 15 Obligatio faciendi confessionem sacramentalem imposita est sub reatu peccati mortalis.
- 16 Modi quibus illius transgressio contingit committitur.
- 17 Satisfit ei obligationi per votum faciendi confessionem, cum non potest ipsa fieri.
- 18 Obligatio faciendi confessionem sacramentalem: nec consuetudine abrogari potest, nec in aliud melius mutari: nec in ea proprie dispensari.
- 19 Determinatio iuris diuini facta in hac re ab Ecclesia, præceptum est obligans sub mortali.
- 20 Quod tamen Papa de plenitudine potestatis abrogare potest, ut & in eo dispensare.

Obligatioem de qua agimus faciendi confessionem Sacramentalem, sub peccati mortalis reatu esse, dubitandum non est: cum de re graui sit, ut pote ad salutem necessariam ex Christi institutione, iuxta antedicta. Contra hitur autem is reatus, non modo omissione qua per inobedientiam, confessio omittitur eo tempore, pro quo præcipitur, iuxta dicenda in proxima capitis parte, sed etiam commissione, qua per sacrilegium confessio fit repugnater Christi institutioni.

Putã, vel sine sufficienti examine vel non integrè & clarè, vel sine sufficienti dolore de peccatis perpetratis, prout sunt Dei offensa vel sine firmo emendationis proposito, vel denique non electo Confessario idoneo. Quibus modis scilicet facta confessio, non modo animæ salutari non est, sed etiam perniciosa est, & nouum peccatum; quod an in præcedenti confessione contigerit, primum omnium inquirendum est in examine, tam eo quo penitens discutit suam conscientiam, quam eo quo Confessarius vitur ad habendam plenam notitiam status sui Penitentis. Et causa est, quia præter maculam qua cædat animam, habet coniunctam inualiditatem confessionis, in qua contigerit: ita ut ipsa repeti debeat. De quibus in seq. c. vltimo plenius.

Item quia impossibile non est obligatio, constat quando confessio non potest re ipsa fieri, quia non datur copia Confessarij, sufficere illius votum, id est, firmum propositum illam faciendi, si daretur facultas. Ita ut idem viuueniat in Sacramentali confessione, quod in baptismo, qui ita est necessarius ad remissionem peccatorum ante illum admittendum, ut in re haberi debeat, si fieri possit, si minus sufficiat haberi in voto, seu proposito quo peccator firmiter velit illum suscipere, si iam daretur, aut si postea detur illius suscipiendi commoditas.

Præterea quoniam proposita obligatio, à Christo est immediate imposita fidelibus, constat eam non posse vlla humana autoritate (ne quidem Papali mutari: neque enim potest contraria consuetudine abrogari: ut pote quæ stabilita est immutabili Dei voluntate: nec etiam potest commutari in aliud opus Deo gratius, aut ad salutem hominis magis necessarium: quia quod Deus requirit imprimis à peccatore, est ad regnum cælorum ducens penitentia: ut non obscure ex eo deducitur, quod tum Præcursor Christi Matth. 3: tum etiam Christus ipse Matth. 4: suam prædicationem inchoauit illis verbis, Penitentiam agite appropinquauit enim

in vos regnum cælorum.] Sine Sacramentali autem confessione in re vel in voto, non potest esse penitentia quæ exigitur à Christianis in peccatum mortale post baptismum lapsis ut manifestum est ex antedictis n. 8. & 9. Deduciturque ex eo quod Concilium Trident. habet in c. sess. 14. cap. 4. reconciliationem non esse tribuendam contritioni sine Sacramentali voto, quod in ea includitur. Nec denique minni potest dispensatione, qua aliquis fidelium eximitur à tali obligatione: quia ad id requiritur autoritas in legem quæ imponitur; certum est autem nullam talem homini concessam esse, in Christi præceptum de Sacramentali confessione. Quanquam tamen Papa potest ipsum interpretari, quando dubitatur, an in aliquo casu ob occurrentem causam talis obligatio censei possit aliquatenus cessare: sicut fieri potest concurrente in contrarium lege naturali, ut si ex mea confessione mihi mors immineret, cui obuiare debeo, iure naturali prævalente iuri positivo, etiam diuino: quale est Christi, de facienda Sacramentali confessione.

Iam de addita determinatione Ecclesiæ ad Christi præceptum, dubitandum non est, quin & ipsa contineat præceptum, atque adeo obliget sub reatu peccati. Id enim manifestum est tum ex Concilii Trident. sess. 14. canonic. 8. ubi anathemati subicitur is qui negauerit omnes & singulos Christi fideles teneri ad confessionem omnium peccatorum faciendam semel in anno, iuxta magni Concilii Lateran. constitutionem: Tum etiam ex graui pœna quæ transgressori imponitur; nempe ut viuens arceatur ab ingressu Ecclesiæ & mortuus careat Ecclesiasticâ sepulturâ: nam talis pœnæ grauitas sufficienter indicat præcepti obligationem sub mortali.

Potest tamen eadem determinatio autoritate Papæ tolli, cum sit iuris tantum Ecclesiastici, supra quod ille plenam potestatem habet. Vnde si Papa eam abrogaret, quamuis peccaret id faciens sine causa iusta; valida tamen esset abrogatio, sicut & dispensatio, quam alicui daret ut possit ultra annum confessionem differre. Princeps enim potest quem vult à sua lege eximere, quamuis peccet eximens sine iusta causa; qualis, moraliter loquendo, vix esse potest respectu annuæ confessionis. Vnde fit ut vix vnquam talis dispensatio vel petatur vel concedatur ut pote quæ absurda, & à ratione aliena iudicatur: cum tam communis nostra necessitas, quæ ad eo salutaris vsus confessionis, suadeat non modo semel in anno, sed etiam sæpius, ut in mense, ac interdum in hebdomada semel confiteri. Eadem, de hac siue abrogatione siue dispensatione docet Suarez tomo 4. disput. 36 sect. 1. num. 61 7. & 8.

PARS TERTIA CAPITIS.

De tempore pro quo imponitur obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.

SUMMARIUM.

- 21 Non imponitur talis obligatio pro omni tempore, sed tantum pro aliquo: de quo inter Doctores quedam sunt certa, & quedam dubia.
- 22 imponitur pro articulo mortis.
- 23 Obligatio imposita medicis monendi egros de facienda Sacramentali confessione.
- 24 Aduertenda circa eandem obligationem pro communi vsu.
- 25 Tenetur confiteri, qui conscius sibi peccati mortalis, copiam habet Confessarij: non habiturus postea, urgente mortis probabili periculo.
- 26 Aliquot casus in quibus per accidens contingit obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.
- 27 In illis obligatio confitendi incumbit etiam illis, qui sibi videntur contriti.
- 28 Præceptum diuinum de confessione, obligat extra mortis articulum, quando.
- 29 De obligatione faciendi confessionem Sacramentalem, ad vincendam aliquam tentationem, quid tenendum sit.
- 30 Statim post lapsum in peccatum mortale confiteri, salutare quidem consilium est, non tamen præceptum.
- 31 Nec item præceptum est, scribere peccata commissa, cum periculum est, ne obliuioni tradantur, antequam fiat de illis confessio.